Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Gjenoprettelsen af det aaronske og det melchisedekske Præstedømme.

(Fra „the Millennial Star“).

Guds Præstedømme er hverken mere eller mindre end den Myndighed, som Gud overdrager Fornuftvæsenerne til at forvalte og regjere i hans Navn. Mange Gaver og Velsignelser kan skjenkes Mennesket under visse Omstændigheder, uden at han besidder Præstedømmet. Mange nidkjære Reformatorer have været opreiste uden Præstedømmet i de forskjellige Tidsaldere, hvilke have udrettet meget Godt; men de havde ingen Myndighed til at forvalte Evangelii-Ordinancer eller til at opbygge Guds Rige. Mænd kunne i Sandhed nyde Prophetiens og Aabenbaringens Gave, og dog være uden Præstedømmets Myndighed. Saaledes var Tilfældet med Abraham i Landet Chaldæa; han havde maaskee det mindre Præstedømme eller nogen af det høiere Præstedømmes lavere Grader, men der er ingen Vished endog for dette. Det er alligevel vist, at han modtog det høiere Præstedømme under Melchisedecks Hænder efter hans Ankomst til Landet Canaan. (See Pagtens Bog 4de Afd. 2 §).

Efter at Abraham havde prophéteret og gjort et stort Arbeide i Chaldæa, sagde den Almægtige til ham: „See, jeg vil lede Dig ved Haanden, og jeg vil tage Dig og lægge mit Navn paa Dig, ja din Faders Præstedømme, og min Kraft skal være over Dig. Og ligesom det var med Noah, saa skal det være med Dig, at formedelst din Tjeneste skal mit Navn kjendes paa Jorden evindeligen; thi jeg er din Gud.“ (Pearl of Great Price, Side 20.) Abraham havde Syner, Aabenbaringer, Engles Betjening og Prophetie, førend han fik fuld Myndighed under Melchisedeks Hænder til at opbygge Guds Rige.

Ogsaa vor navnkundige Prophet, Joseph Smith, saae Syner, skuede Engle, blev opfyldt med Prophetiens og Aabenbaringens Aand, og oversatte den større Deel af Mormons Bog, førend han blev velsignet med noget Præstedømme eller havde Myndighed

til at forrette end den mindste af Evangeliets Ordinancer.

Joseph, Propheten, og Oliver Cowdery vare de første i denne sidste Huusholdning, som bleve begunstigede med Præstedømmet. Joseph fortæller denne Tildragelse i sin Historie med følgende Ord: „Vi fortsatte fremdeles vort Oversætter-Arbeide, da vi paa en vis Dag i den paafølgende Maaned (Mai 1829) gik ind i Skoven for at bede og paakalde Herren angaaende Daaben til Syndernes Forladelse, som fandtes omtalt i Oversættelsen af Pladerne. Medens vi vare saaledes beskjæftigede, bedende og paakaldende Herren, nedsteg et Sendebud fra Himmelen i en Lyssky, og efter at han havde lagt sine Hænder paa os, ordinerede han os, sigende: „Paa Eder, mine Medtjenere, lægger jeg i Messiæ Navn Aarons Præstedømme, hvilket har Nøglerne til Engles Betjening, Omvendelsens Evangelium og Daab ved Begravelse til Syndernes Forladelse; og dette Præstedømme skal aldrig tages bort fra Jorden, indtil Levi Sønner igjen offre Offer for Herren i Retfærdighed.

„Han sagde, at det aaronske Præstedømme havde ikke Myndighed til at lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave, men at denne Myndighed skulde sidenefter vorde os given; og han bød os at gaae og blive døbte, og gav os Anviisning, at jeg skulde døbe Oliver Cowdery, og siden skulde han døbe mig.“

„Vi gik følgeligviis og bleve døbte; jeg døbte ham først, og derpaa døbte han mig; hvorefter jeg lagde mine Hænder paa hans Hoved og ordinerede ham til det aaronske Præstedømme; hvorefter han lagde sine Hænder paa mig og ordinerede mig til det samme Præstedømme; thi saaledes blev det befalet os at gjøre.“

„Det Sendebud, som besøgte os ved denne Leilighed og meddelte os dette Præstedømme, sagde, at hans Navn var Johannes, den samme, som kaldes Johannes den Døber i det Nye Testamente, og at han handlede under Bestyrelse af Petrus, Jacob og Johannes, som holde Nøglerne til det melchisedekske Præstedømme, hvilket Præstedømme, sagde han, skulde i sin Tid vorde os paalagt, og at jeg skulde kaldes den første Ældste og han den anden.“

„Det var paa den 15de Dag i Mai 1829, at vi bleve ordinerede under Sendebudets Hænder og døbte.“ (See „Joseph Smiths Historie,“ Supplement til *Millennial Star*, 14de Aarg. Side 15.)

Efter at det aaronske Præstedømme var saaledes bleven gjengivet til Jorden, blev Daaben til Syndernes Forladelse hyppigen forrettet med omvendte Troende; men som Ingen var bemyndiget til til at bekræfte den Hellig-Aands Gave paa dem, tragtede de flittigen efter det høiere Præstedømme. Seeren Joseph siger: „Vi bleve nu længselsfulde efter at faae det Løfte opfyldt, som Engelen, der paalagde os det aaronske Præstedømme, havde givet os, nemlig, at vi, dersom vi vedbleve at være trofaste, skulde vi ogsaa faae det melchisedekske Præstedømme, som har Myndighed til at lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave. Vi havde i nogen Tid gjort denne Sag til Gjenstand for ydmyg Bøn, og tilsidst kom vi tilsammen i et Kammer i Hr. Whitmers Huus (Fayette, Seneca County, Staten New York) for endnu inderligere at bønfalde Herren

om hvad vi nu saa alvorligen attraaede; og her til vor usigelige Glæde erfore vi Sandheden af Frelserens Forjættelse: „Beder og I skulle faae; søger og I skulle finde; banker og der skal oplades for Eder; thi vi havde ikke længe været nedbøiede i høitidelig og brændende Bøn, førend Herrens Ord skete til os i Kammeret, bydende os, at jeg skulde ordinere Oliver Cowdery til at være en Ældste i Jesu Christi Kirke, og at han ogsaa skulde ordinere mig til det samme Embede, og siden ordinere Andre, eftersom det skulde vorde os tilkjendegivet Tid til anden. Der befaledes os dog at opsætte denne vor Ordination indtil en saadan Tid, som kunde være passende til at faae vore Brødre samlede, baade dem, som vare, og dem, som skulde blive døbte; thi vi maatte have deres Bifald til dette vort Skridt at ordinere hinanden, og faae dem ved Votering til at afgjøre, om de vare villige til at antage os som aandelige Lærere eller ikke; ved hvilken Leilighed vi ogsaa skulde, ifølge Befalingen, velsigne Brød og bryde det med dem, og tage Viin, velsigne den og drikke den med dem; hvorefter vi skulde skride hen til at ordinere hinanden, ifølge Befalingen; derpaa kalde saadanne Mænd, som Aanden veiledte til, og ordinere dem, og derefter forrette Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave med alle dem, som vi forhen havde døbt, idet vi skulle gjøre alle Ting i Herrens Navn." (See Supplementet til *Millennial Star*, 14de Aarg. Side 20).

Om Herrens Ord eller Røst, som skete til dem i Hr. Whitmers Huus var ledsaget af et aabent Syn, derom have vi ingen Underretning. Denne Aabenbaring angaaende deres tilkommende Ordination til en Ældstes Embede troes at være bleven givet i Juni 1829. Omtrent ved denne Tid, eller kort efter, bleve Petrus, Jacobus og Johannes sendte for at ordinere dem til Apostel-Embedet.

I en Epistel til de Hellige, dateret Nauvoo i Illinois den 6te September 1842, skriver Propheten Joseph følgende:

„Og atter, hvad høre vi? Glade Tidender fra Cumorah! Moroni, en Engel fra Himmelen, forkynder Propheternes Opfyldelse, Bogens Aabenbarelse. En Røst fra Herren i Ørken i Fayette i Seneca County (Staten New York) forkynder de tre Vidner, at de skulle bære Vidnesbyrd om Bogen. Michaels Røst paa Bredderne af Susquehannah, aabenbarende Djævelen, der han viste sig som en Lysets Engel. En Røst af Petrus, Jacobus og Johannes i Ørken imellem Harmony i Susquehannah County og Colesville i Broome County ved Floden Susquehannah, tilkjendegivende sig i Besiddelse af Nøglerne til Riget og til Tidernes Fyldes Huusholdning."

„Og atter, Guds Røst i gamle Fader Whitmers Huus i Fayette i Seneca County (Staten New York) og til forskjellige Tider og paa forskjellige Steder, igjennem alle de Prøver og Trængsler, som denne Jesu Christi Kirke af sidste Dages Hellige har udstaaet. Og Michaels, Erke-Engelens Røst; Gabriels og Raphaels Røst, og forskjellige Engles fra Michael eller Adam, ned til nærværende Tid, alle kundgjørende hver for sig deres Forvaltning, deres Rettigheder, deres Nøgler, deres Værdigheder, deres Majestæt og Hæder,

og deres Præstedømmes Magt, givende Linie efter Linie, Bud efter andet; Lidt her og Lidt der, bringende os Trøst ved at vise, hvad der skal skee, og bekræftende vort Haab." (See Pagtens Bog 106te Afdeling 20 og 21 §).

I en af Jesu Christi Aabenbaringer, givne til Propheten Joseph Smith og Oliver Cowdery i September 1830, lover Frelseren dem, at han „vil drikke af Viintræets Frugt" med dem paa Jorden, og med de gamle Propheter fra Adam af og nedigjennem. „Og ligeledes med Petrus, Jacobus og Johannes, hvem," siger Jesus, „jeg har sendt til Eder, ved hvem jeg har ordineret Eder og bekræftet Eder at være Apostle, og særdeles Vidner om mit Navn, og til at bære Nøglerne til Eders Tjeneste, og til de samme Ting, som jeg aabenbarede for dem, hvem jeg har anbetroet Nøglerne til mit Rige og Evangeliets Huusholdning for sidste Gang og i Tidernes Fylde, i hvilken jeg vil samle Alt under eet Hoved, baade det, som er i Himmelen, og det, som er paa Jorden." (See Pagtens Bog, 50de Afd. 2 og 3 §).

Den nøiagtige Datum og Stedet for Ordinationen af Joseph Smith og Oliver Cowdery under Petri, Jacobi og Johannis Hænder er ikke offentliggjort i Historien. Maaskee det skete i Hr. Whitmers Huus, eller maaskee i Ørkenen nær Bredderne af Floden Susquehannah. Om de viste sig for dem mere end een Gang, det er ikke anført. Naar og hvor denne Ordination til Apostelskabet end meddeltes, saa er det sikkert, at det skete førend Kirken organiseredes thi de bleve udtrykkeligen befalede, efter at have faaet Menighedens Bifald, at ordinere hinanden til Ældste-Embedet, inden de begyndte at forrette den hellige Ordinance Haandspaalæggelsen for den Hellig Aands Gave. Kirken blev organiseret den 6te April 1830 og paa samme Dag bleve Ordinationerne foretagne, saaledes som Befalingen lød for ti Maaneder siden. (See Supplementet til *Millennial Star* 14de Aarg. Side 26.)

En Ældstes Embede er kun et Tillæg til det melchisedekske Præstedømme. Efter at disse Guds Tjenere havde beviist sig trofaste i at ære Ældste-Embedet, gav Herren Kirken den 4de Februar 1831 et Tillægs-Embede ved at befale, at Edward Partridge „skulde beskikkes ved Kirkens Votum og ordineres til en Biskop." (See Pagtens Bog 41de Afd. 3 §).

Selve det melchisedekske Præstedømme var endnu ikke givet, men kun dets Tillæg. Men „den 6te Juni 1831 kom de Ældste ind fra de forskjellige Dele af Landet, hvor de arbeidede; og Conferencen, forhen bestemt, forsamledes i Kirtland i Ohio; og Herren lagde sin Magt for Dagen paa en Maade, som ikke kunde misforstaaes. Det Syndens Menneske aabenbaredes, og det melchisedekske Præstedømmes Myndighed viste sig og blev for første Gang meddeelt Adskillige af de Ældste." (See Supplementet til *Millennial Star* 14de Aarg. Side 67 og 68).

Den 25de Januar 1832 holdtes en Conference i Byen Amherst i Ohio, hvor Propheten Joseph ordineredes til Præsident for Overpræstedømmet. *Millennial Star* 14 Aarg. Side 162).

Den 17de Februar 1834 blev et øverste Præsidentskab af Tre og

et fast Høi-Raad af Tolv først organiseret. (Pagtens Bog 5te Afd.

Den 14de Februar 1835 blev de tolv Apostles Qvorum organiseret, og den 28de Februar 1835 begyndte Organisationen af de Halvfjerdsindstyve. (See *Millennial Star* 15 Aarg. Side 205—207. Ligeledes Side 230).

Det vil forstaaes, at Herren gjenoprettede ikke den fulde Myndighed af det melchisedekske Præstedømme paa eengang, men meddeelte Lidt efter Lidt: Først, det aaronske Præstedømme, som kun er et Tillæg til det melchisedekske; for det Andet, Ældste- og Apostel-Embedet; for det Tredie, Biskops-Embedet; for det Fjerde, det melchisedekske Præstedømme; for det Femte, dette Præstedømmes Præsident; for det Sjette, Organisationen af det øverste Præsidentskab af Tre og det faste Høi-Raad af Tolv; for det Syvende, Organisationen af de Tolv Apostles Raad; og for det Ottende, Organisationen af de Halvfjerdsindstyves Raad.

Den Aabenbaring, kaldet den 2den Afdeling, blev aldeles ikke given i 1830. Den 16de og 17de § af denne Afdeling, angaaende nogle af Præstedømmets høiere Raad, gaves flere Aar efter Kirkens Oprettelse.

Propheten Joseph, idet han udvalgte Aabenbaringerne fra Manuskripterne og ordnede dem for Offentliggjørelse, ordnede dem ikke efter det Datum, de vare givne, ei heller ansaae han det nødvendigt at publisere dem alle i Pagtens Bog; men udelod dem for at blive fuldstændigere publiserede i hans Historie. Derfor ere Paragrapher, tagne fra Aabenbaringer af et sildigere Datum i nogle faa Tilfælde indlemmede med dem af et tidligere Datum. Da de skulde samles, blev Propheten i Sandhed inspireret i adskillige Tilfælde at skrive Tillægs Sætninger og Paragrapher til tidligere Aabenbaringer. Paa denne Maade gav Herren virkeligen „Linie paa Linie, Lidt her og Lidt der, paa samme Maade, som han gjorde med en Aabenbaring, som Jeremias fik, hvilken, efter at den var bleven brændt af Israels ugudelige Konge, aabenbarede Herren den paany med et stort Antal Tillægs Ord. (See Jemias. 36, 32.)

Efter at Joseph og Oliver vare ordinerede af Johannes den Døber, hvorfor befalede han dem da at ordinere hinanden? Det var for at vise Kirken Mønsteret, hvorefter Andre skulde ordineres. Det var nødvendigt, at de skulde annamme Præstedømmet, paa det deres Daab maatte vorde gyldig; men naar Myndigheden eengang var gjengivet, er det ligesaa nødvendigt, at Kirken aldrig skulde tillade, at en udøbt Person blev ordineret; saaledes blev deres Gjenordination efter Daaben et Mønster for alle fremtidige Ordinationer.

Efter at Petrus, Jacobus og Johannes havde ordineret dem til Apostelembedet, hvorfor bleve de befalede at gjenordinere hinanden som Ældste efter Kirkens Votering og Bifald? Det var for at sætte et fuldkomment Mønster for Kirken, paa det tilkommende Ordinationer ikke maatte blive udførte uden Kirkens Samtykke, hvor der var en regelmæssig organiseret Green. Jesus siger: „Ei heller skal Nogen i Menigheden beskikkes til Noget i denne Kirke imod Kirkens Pagter; thi alle Ting skulle skee i Orden og

efter Menighedens fælles Samtykke ved Troens Bøn.“ (See Pagtens Bog 51de Afd. 4 §).

Ved at begynde en Huusholdning kan Nødvendighed eller Omstændigheder byde at Indførelsen maa blive noget anderledes i Form, end hvad der vilde være lovligt efter dens Grundlæggelse. For Exempel, Ægteskab imellem Brødre og Søstre er ikke anseet for lovligt, og dog vare Adams første Børn, som forenedes i Ægteskab, Broder og Søster; og saadant Ægteskab var under de Omstændigheder lovligt.

Saaledes er det ogsaa ulovligt for Kirken at give Præstedømmet til en udøbt Person, men eftersom der ikke vare nogen lovligen døbte Personer paa Jorden, udgjørende Kirken, gav Gud to udøbte Personer Præstedømmet, for at begynde Værket; og efter at det eengang var begyndt, befaledes der, at Ordinationerne skulde forrettes ifølge Orden. O hvor fuldkomment er ikke enhver Ting forenet i denne store og sidste Huusholdning! Hvor uliigt Bedrageriets Gjerning! Ethvert Led er fuldkomment og anbragt paa det rigtige Sted i den store Kjæde. Guds Viisdom, lagt for Dagen ved det nittende Aarhundredes unge og ulærde Prophet, beskæmmer Menneskets Visdom, som er fremstillet i Præstebedrageriets populære Systemer, understøttet af Aarhundreders Lærdom. Alt, som er forenet med de sidste Dages Kirkes Præstedømme og Lærdom, forkynder lydeligt, at det er Guds Gjerninger.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Mai. 1836. (Fortsat fra Pag. 239).

Ældste Salisbury bekjendte sin Hang for Sladder og Drikken af stærk Drik, men negtede de andre Klagepunkter. Raadet afgjorde, at han kunde ikke længere være en Ældste eller et Medlem af Kirken, indtil der skete en gjennemgribende Forbedring.

Klager bleve ogsaa fremlagde imod Søstrene Hannah Brown og L. Elliot for uchristelig Opførsel. De bekjendte, at de vare skyldige i at have fortalt Løgne.

Raadet irettesatte dem og tillod dem at forblive i Menigheden.

Raadet ophævede Samfundsforbindelse med Ældste Charles Kelly.

Min Fætter Elias Smith, ankom fra St. Lawrence County, New York, med den Underretning, at hans Fader og Familie og Onkel Silas og Familie, vare paa Veien til Kirtland, og at min Bedstemoder var i Fair Port.

Den 17de Mai. Jeg tog afsted i Selskab med min Broder Hyrum i en Vogn til Fair Port og bragte hjem min Bedstemoder, Mary Smith, 93 Aar gammel. Hun var ikke bleven døbt paa Grund af hendes ældste Søns, Jesse Smiths Modstand, som altid har været en Fjende til dette Værk. Hun var kommen en Veilængde af 500 engl. Mile for at see sine Børn og kjendte alle af os, som hun før havde seet; hun var meget fornøiet over at gjøre Bekjendtskab med sine Børnebørns Børn og ud-

trykte megen Glæde og Tilfredshed over at see mig.

Min Bedstefader Asael Smith havde for lang Tid siden forudsagt, at der vilde opreises en Prophet i hans Familie, og min Bedstemoder var fuldkommen overbeviist om, at det var opfyldt i mig. Min Bedstefader Asael døde i *East Stockholm*, St. Lawrence County i Staten New York, efter at han havde modtaget Mormons Bog, og næsten læst den igjennem; og han erklærede, at jeg netop var den Prophet, han saa længe havde vidst skulde komme i hans Familie.

Den 18de ankom min Onkel Silas Smith og Familie fra Østen. Min Fader, tre af hans Brødre og deres Moder mødtes for første Gang i mange Aar. Det var en lykkelig Dag; thi vi havde længe bedet om, at vi maatte faae vor Bedstemoder og vore Onkler at see i Kirken.

Den 27de Mai hensov min Bedstemoder uden Sygdom, Smerte, eller Sorg efter nogle faa Dages Ophold hos sine Børn. Hun udaandede omtrent ved Solnedgang, og blev jordet paa Begravelsespladsen nær Templet, efter at Ligprædikenen var bleven holdt af Sidney Rigdon. Hun havde begravet een Datter, Sarah, to Sønner, Stephen og Samuel, og sin Mand, som døde den 30te October 1830, og efterlod i Live fem Sønner og tre Døttre. Ved min Bedstefaders Død, som havde ført Slægtregister, vare der eethundrede og ti Børn, Børnebørn og Børnebørnsbørn. Min Onkel Stephen og Tante Sarah, bleve jordede Side om Side paa Begravelsespladsen i Royalton, i Countiet Windsor i Staten Vermont. Stephen døde den 25de Juli 1802, sytten Aar, tre Maaneder og elleve Dage gammel.

Den 23de Mai. Sagen imod Ældste Charles Kelly blev igjen bragt for Høi-Raadet, som da var forsamlet, og det blev beviist, at han havde forladt sin Familie, da den var i en trængende Forfatning, tilligemed anden uchristelig Opførsel, hvorfor Raadet afgjorde, at han skulde udelukkes fra Kirken.

Ligeledes blev Asael Perry afskaaren fra Kirken for uchristelig Opførsel.

Job L. Lewis blev udelukt fra Kirken for at have behandlet Samfundet med Foragt.

Den 27de Mai døde i Kirtland Jomfru Mary Smith i sin Alders 35te Aar. Den Afdøde var et Medlem af de Sidste Dages Helliges Kirke og døde seirende i Troen.

Den 2den Juni. Præsident Phelps skrev fra Liberty i Missouri til Præsident O. Cowdery, hvoraf Følgende er et Udtog:

Siden min Hjemkomst til Missouri, har jeg blot været paa to Udflugter og undersøgt Egnene af „*Far West.*“ Strax efter vor Tilbagekomst drog Biskop Partridge og jeg fra Liberty til det nordvestlige Hjørrne af Clay County og undersøgte Møllerne og Vanddragene og Landet omkring Hr. Smiths, almindeligen kaldet „Yankee Smiths.“ Det er Skik, som de veed, som en ***Provinsialisme,*** iblandt Nationer, Stammer og Folk at give Øgenavne efter deres Religion, eller Fødested, eller Forfædre; saa at man adskilles ved at kaldes en Israelit, en Canaanit, en Christen, en „Mormon,“ en Methodist, eller en Maiskageæder (Corn cracker),

eller en vældig Jæger osv., alt efter Folks Lune eller Godtbefindende.

Fra Hr. Smiths drog vi i nordostlig Retning igjennem en Deel Skov og Græs-Sletter til *Plattsbury*, Hovedsædet for Clinton County, „en smuk liden Landsby," bestaaende af femten eller tyve smaa Træhuse og et toetages Domhuus af Muursteen, 32 Fod i Fiirkant. Denne Landsby er beliggende paa den vestlige Side af Horse og Smiths Arm af den lille Platte Flod, stødende op til Skoven ved disse Vanddrag, 25 engl. Mile nordenfor Liberty. Fordelene af Tømmer, Møllebrug og Vand kunne slaae til for en meget liden Befolkning, men for en stor vilde det ikke være noget. Der ere nu tre Kjøbmandsboutiker og vil snart vorde fire. Clinton County bestaaer for største Delen af Græs-Sletter, bevoxne hist og her med smaa Skovlunde langs Bækkene, som rinde ind i den lille Platte og Grand Floden.

Fra denne By tog vi den bedste Kaas vi kunde til Grand Flodens Vande. Vi havde en „Slags Vei et lidet Stykke" henad Bushy Armen, siden maatte vi nøie os med den nøgne Slette, Smaastykker af vantreven Skov, bratbreddede Aaer og Flod-Arme, tilligemed en regnfuld Morgen, og intet Compas; men ved Herrens Velsignelse kom vi til „et Huus" om Eftermiddagen, og drog ind i Ray County. Ved Shoal Elven, hvor der er Vand, ere der nogle taalelig gode Steder for Møller; men *Prærierne* — disse „gamle Rydninger," der komme til Syne, den ene over den anden, saa langt Øiet kan naae, tilintetgjør al sædvanlig Beregning angaaende Tømmer til Brædder, Rækker til Hegn, eller tilkommende Fornødenheder for en tæt Befolkning, forsaavidt Mennesker kunne slutte efter den naturlige Dømmekraft.

Hvad vor himmelske Faders Hensigt var eller er med disse udstrakte Sletter i Far West, veed jeg ikke videre, end hvad Aabenbaringen siger. Mormons Bog kalder dem Ørkenens Land; og naar jeg kommer ind paa en Prærie saa vidtstrakt, at jeg ikke kan see nogen Skov, ligesom Sømanden er „ude af Sigte af Land paa Oceanet," maa jeg udbryde: Hvad er Mennesket og dets Gjerninger, sammenlignet med den Almægtige og hans Skabelser? Hvo har overskuet hans evige Sletter? Hvo har talt hans Bøfler? Hvo har seet alle hans Dyr paa de tusinde Høie? Nelliker af forskjellige Farver giver disse vidtudstrakte Sletter et broget Udseende, uden Menneskets Haand til at hjælpe dem; og Bierne fra de tusinde Lunde holde Fest paa Blomsterne ubemærkede og indsuge Himmelens Honningdug. Næsten enhver Skovstrimmel, indtil Statens Grændselinie i Nord, har man sagt mig, er beboet. De i Yderkanterne boende Kolonister ere i Almindelighed meget agtværdige og mere gjæstfrie, end noget Folk jeg før har seet; man er i de fleste Tilfælde trakteret med det Bedste de have*).

W. W. Phelps.

*) Dette var Tilfældet, indtil de begyndte at modsætte sig Mormonismen.

Historieskriveren.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Vi have været begunstigede med Breve baade fra Utah og St. Louis. I de førstnævnte meldes, at vor Emigration fra forrige Aar var lykkeligen indkommen; men de to sidste Compagnier leed Noget af Snee og Kulde i Bjergene paa Grund af den sene Aarstid, men Hjælp blev udsendt fra Dalen, som forhen er meldt. Da der ikke mere vil tillades, at noget Emigrationscompagnie tager saa silde paa Efteraaret over Sletterne, ville saadanne Besværligheder undgaaes i Fremtiden. De Hellige vare glade og veltilmode, uagtet deres Prøvelser, og følte til at prise Israels Gud for deres Udfrielse af Babylon. Broder Van Cott har fremsendt sin Hilsen til os og de Hellige i Skandinavien, og det glæder os at høre om hans Velbefindende; ligeledes har Broder K. Peterson givet os Underretning om sin og de Helliges lykkelige Hjemkomst, som vare under hans Anførsel; de befinde sig vel og have nedsat sig paa forskjellige Steder i Territoriet.

Fra St. Louis skriver Ældste Christen Christiansen, at Broder H. Eldridge var ankommen fra Saltsøstaden for at afløse Præsident Erastus Snow. Endvidere, at det blev vedtaget i April-Conferencen i St. Louis, at de skandinaviske Hellige skulde flytte fra sidstnævnte Sted og Alton til Omaha og Florence dette Foraar, paa Grund af at disse Steder have et sundere Climat og ere i stærk Opkomst, hvor de Hellige kunne faae god Arbeidsfortjeneste, indtil de kunne drage længere vestover. Denne Flytning var bleven sat i Værk og vilde om kort Tid være udført, saa at Missouri vil vorde ryddet for vort Folk; og Settlementer begynder at anlægges Vesten for Florence paa Veien til Utah, efter Præsident B. Youngs Anordning, hvilket vil vorde til stort Gavn for Emigrationen for Eftertiden. Præsident E. Snow har havt mindre god Helbred i afvigte Vinter, paa Grund af hans anstrængende og ansvarsfulde Arbeide for Guds Rige og de Helliges Velfærd, for hvilke han i Sandhed er en Fader; maa Gud velsigne ham og alle Herrens trofaste Tjenere. Broder Christensen forventer at blive afløst og faae vende hjem til Dalen, naar han har været i New York og Philadelphia og hjulpet til med at faae den skandinaviske Emigration gjennem Amerika til de Steder, hvor de skulle slaae sig ned, som ikke kunne gaae heelt op i Aar.

Af indenlandske Efterretninger kunne vi med Glæde og Taknemmelighed til Gud meddele, at Herrens Værk gaaer frem i de forskjellige Dele af Missionen, uagtet den Modstand og Forfølgelse og Fængsling osv., der vederfares de Ældste og de Hellige, hvilket hovedsageligen skriver sig saavel fra enkelte Religionslæreres blinde Nidkjærhed, der opflammer en ryggesløs Pøbel til Voldshandlinger, som ogsaa fra Aviserne, der ere fulde af de løgnagtigste og afskyeligste Rygter og Fremstillinger, og Breve, som

aldeles ingen Hjemmel have, og som vi finde det langt under vor Værdighed at besvare. Alle Retsindige og Sundttænkende, hvis Dømmekraft ikke er omtaaget af Fordomme og Traditioner, ville vide rigtigen at vurdere den Spalteføde, som Avisskrivere, der ere aldeles ubekjendte med vor Religion og vore Forholde, traktere et lettroende Publicum med. Vor hellige Religions aabenbarede Sandheder ville trænge sig frem til de Ydmyge og Sandhedselskende og aabne deres Øine for den store Gjerning, som Gud nu udfører paa Jorden: Oprettelsen af sit Rige og Indsamlingen af sit Folk, og sammes Forberedelse til Messiæ herlige Tilkommelse og de Ugudeliges Ødelæggelse. Mange Aar ville ikke henrinde førend Verden vil paa en slaaende Maade vorde overbeviist om, at de foragtede, ilde omtalte og uretfærdigt forfulgte *Mormoner* have valgt den bedre Deel: Lydighed til vor Herres Jesu Christi Evangelium, der er en Livslugt til Livet for de Troende, men en Dødslugt til Døden for de Vantroe.

Den 20de Mai sidstleden afseilede den anden Afdeling af vor Foraars-Emigration, 286 Sjæle til England, for derfra at afgaae til de Forenede Stater. Præsident H. C. Haight ledsagede dem til Liverpool, hvortil de ankom den 24de, og hvorfra de skulde afgaae den 28de. Vi ønske dem af Hjertet en lykkelig Reise.

Conference Præsidenterne anmodes om til rette Tid at indsende de halvaarlige statistiske Rapporter, regnede fra 1ste Januar til 30te Juni dette Aar, tilligemed en kortfattet Beretning om de vigtigste Begivenheder, der have tildraget sig i deres respektive Arbeidsmarker, og om Udsigterne til Værkets Fremme og Fremgang og hvad dermed staaer i Forbindelse; tillige bedes indsendt Tempeloffring osv., og en Afskrift af Indtægts- og Udgifts-Contoen, samt fra Bogagenterne de indcasserede Bogpenge og Afskrift af Bogregnskabet.

Vi opfordre Præstedømmet til utrættelig Nidkjærhed i deres Kald, trofast Opfyldelse af deres Pligter, og til Ydmyghed, Kjærlighed og Frimodighed i Forkyndelsen af Evangeliet, og til Hellighed i Liv og Levnet, paa det Herrens Aand maa hvile i rigt Maal paa hans Tjenere, og dygtiggjøre dem til deres høie og hellige Kald at være Menneskenes Veiledere til Liv og Saliggjørelse.

Rigdoms fordærvelige Indflydelse

af

Ældste *Bernhard Snow.*

(Fra „the Millennial Star“)

„Thi Pengegjerrighed er en Rod til alt Ondt. Da Nogles Lyst stod til denne, fore de vild fra Troen, og have igjennemstunget sig selv med mange Smerter.“ 1 Tim. 6, 10.

For den omhyggelige Læser og den opmærksomme Iagttager kan

Intet være mere indlysende, end Sandheden af disse Apostelen Pauli Ord. I Sandhed, om vi ransage den hellige Skrifts Blade opmærksomt, ville vi ikke finde nogen Sandhed trofastere forsvaret eller livligere skildret end denne, at Kjærlighed til Rigdom eller verdslige Goder gjør sammes Besidder fuldkommen uskikket til Annammelsen af Livets og Saliggjørelsens Evangelium. JesuChristi Evangelium og Rigdom staae i fremragende og aaben Modsætning til hinanden, og synes ligesaa utilbøielige at blande sig med hinanden som Olie og Vand.

Uden at henvise vore Læsere til de mange Trusler, som udtaltes af Propheterne og Guds Mænd i gamle Dage imod Rigdom, lader os korteligen berøre, hvad det Nye Testamente lærer desangaaende. Ikke saa snart havde Frelseren efterkommet Daabs-Anordningen, paa det han maatte „*fuldkomme al Retfærdighed*,“ og den evige Fader havde bevidnet sit Bifald ved sin egen Røst fra Himmelen, saa blev han ført af Aanden i Ørken, og blev fristet af Djævelen.

Den, som havde viist en saadan durkdreven Listighed i at forføre vore første Forældre, havde ikke forglemt Noget af sin Snuhed i Løbet af fire tusinde Aar, men havde snarere forøget den. Han greb med Færdighed de stærkeste Bevæggrunde, han kunde byde over, for at forlede den ydmy-Nazaræer til at afvige fra sin høie og hellige Kaldelse. Efter at han havde ført ham op paa et høit Bjerg og viist ham alle Verdens Riger, de vidtudstrakte, rige og frugtbare Sletter, de talrige Byer og Stæder, overfyldte med Luxus og Rigdom, tilligemed Alt, hvad der synes skikket til at gjøre Livet ønskeligt og lyksaligt, siger han: „*Alt dette vil jeg give Dig, om Du vil falde ned og tilbede mig.*“ Men endog denne Fristelse modstod Jesus, hvilket var Høidepunktet af hans Triumph; thi „*da forlod Djævelen ham; og see, Englene gik til ham og tjente ham.*“ Vist maatte Satan *da* forlade ham med mismodig Skuffelse, siden dette hans sidste og viseste Anslag havde slaaet feil. Vist maatte han vende sig bort i Fortvivlelse, da Rigdoms almægtige og forlokkende Tryllemiddel, hvormed han havde forført saa mange Sjæle, indtil „*de fore vild fra Troen og igjennemstunge sig selv med mange Smerter*“ — men denne den mægtigste Løftestang, som han kunde raade over, havde nu viist sin Kraftesløshed. Vist maatte Engle komme og tjene Jesus, og saaledes bevidne Himmelens Glæde over Retfærdighedens Seier over Kjærligheden til verdslig Vinding og Herlighed.

Johannes den Døber, da han prædikede Omvendelse i Egnene omkring Jordanen, og Folket spurgte ham: „*Hvad skulle vi gjøre?*“ svarede: „*Hvo som haver to Kjortler, dele med den, som ingen haver; og hvo som haver Mad gjøre ligesaa.*“ Luc. 3, 11. Her see vi, at den første Fording, som gjordes dem, var een, som sigtede til at tilintetgjøre deres gjerrige Tilböielighed, og gjøre en Ende paa Sammendyngen af Formue, og Hjertets Forhærdelse for deres Medmenneskers Lidelser. Med eet Ord, det var en Fordring, som, hvis den adlødes, vilde bringe dem til samme Standpunkt, eller til Ligheds Systemet.

Atter befalede vor Frelser i egen Person sine Disciple, da de

vare paa Bjerget, ikke at samle sig Liggendefæ paa Jorden, men i Himmelen, idet han sagde: *„Thi hvor Eders Liggendefæ er, der vil og Eders Hjerte være.“*

Hvor sande ere ikke disse Jesu Ord, som vi kunne see saa tydeligen belyste og bekræftede enhver Dag af vort Liv; og til samme Tid bevises der i altfor mange Tilfælde, at Menneskenes Liggendefæ indskrænker sig alene til denne Jord. Dersom man støder paa og kommer i Berørelse med den blandede Mængde af Udvandrere, just ankomne til vore Kyster (Amerika), Indfødte og Repræsentanter fra andre Nationer og forskjellige Climater, kunne vi paa eengang opdage en Forskjellighed i Klædedragt, i Ansigtstræk og Sæder, og lytte til mange forskjellige Sprog, hvoraf mange ville maaskee lyde for vore Øren ligesom meningsløst Kragemaal; dog oversæt dem alle i tydeligt Engelsk, og vi give Eder vort Ord, at I ville finde, at deres Samtals-Æmne i de fleste Tilfælde berøre umiddelbart Erhvervelsen eller Tabet af Dollars og Cents. Hvis I besøge Kirken om Sabbaten, ville I underveis derhen iblandt Mængden, som udgjør den helligladende, gudsdyrkende Forsamling, være sikkre paa at faae høre dem snarere at dröfte Stigningen og Falden af Priserne paa Bomuld, Sukker, Thee, Caffe og Tobak, end at tale om Noget, som hører til Evigheden; og paa Tilbageveien ville I blive underholdte med en Afhandling om Bankens Stilling, om Fabriker og om Jernbane Actier, istedetfor det, som hører til Saliggjørelse.

Vor Frelser siger: *„I kunne ikke tjene Gud og Mammon. Derfor skulle I ikke bekymre Eder og sige: Hvad skulle vi æde? eller: hvad skulle vi drikke? eller: hvormed skulle vi klæde os? Efter alt Saadant søge Hedningerne; — — Men søger I først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder.“* Matth. 6.

Hvor langt afviger ikke Verdens Handlemaade fra Christi Lærdomme. Med dem er det aldeles omvendt, idet Rigdom er bleven deres første og fornemste Tragten.

Læs Lignelsen om Sædemanden i Matth. 13: *„Men det, som er saaet iblandt Torne, er den, som hører Ordet; og denne Verdens Bekymring og Rigdoms Forførelse qvæler Ordet, og det bliver uden Frugt.“* Behag at lægge Mærke til Sproget. I denne Parabel, sammenlignes Rigdom med Torne, iblandt hvilke Sæden faldt, og som voxte op og qvalte Sæden, saa at den kunde ikke voxe.

Ligesom Torne er skadelig for Sædens Væxt, som er saaet i Jorden, ligesaa er det med Rigdommen, idet den modstaaer og ødelægger Sandhedens og Saliggjørelsens Ord, som er saaet i Menneskets Hjerte og Forstand. *„Rigdoms Forførelse.“* Denne, som vi forhen have hentydet til, er den stærkeste Bevæggrund, hvorved al Retfærdigheds Fjende udförer sine Planer i at lede Menneskene fangne til Fortabelse. Tag Verden overhovedet, og vi spørge: Hvad er det, ifølge Tidens Skik, hvorefter en Mands Agtværdighed, eller hans christne Fromhed bedømmes? Svar: Beløbet han besidder af Rigsdaler og Skillinger. Dersom han er riig, om han end er en ryggesløs Liderlig og

Hoerkarl i det Store, ja endog en Morder, saa mangler han dog ikke krybende Venner af høi Agtværdighed (liig hans egen), hvilke hvidte over hans djævelske Nedrighed, og fremstille ham som et Mønster paa Agtværdighed. Vi indrømme, at Saadant ikke er opstillet i de skrevne Statuter, men i det praktiske Liv er det sandt. Denne Tingenes Tilstand er tilveiebragt ved Djævelen, ved hvis List mange forledes til at vende et døvt Øre til Guds Ord, antagende, at Rigdom tilligemed Menneskenes Roes og Ære vil sikkre deres Salighed.

Om Saadanne talte Apostelen i 1 Tim. 6, 5: „*Mennesker, fordærvede i Sindet, berøvede Sandheden, som mene, at Vinding er Gudsfrygt. Hold Dig fra Saadanne.*" Der ligger altid Noget i Rigdom, som leder Menneskene i Fristelse og Overtrædelse. De Rige leve et mageligt og dovent Liv, der ligefrem krænker det Bud: „*Sex Dage skal Du arbeide osv.*", og tillade sig at spise og drikke mange overflødige Ting, som ikkun ere til største Forbandelse for dem, idet de nære og forøge deres dyriske Lyster og Lidenskaber, hvorved de forledes til skjændig Tøilesløshed, indtil de og deres Opførsel blive en Stank i den Almægtiges Næsebor. Hører hvad Paulus siger desangaaende i 1 Tim. 6, 9: „*Men de, som ville vorde rige, falde i Fristelse og Snare og mange daarlige og skadelige Begjeringer, som nedsænke Menneskene i Ødelæggelse og Fordærvelse.*" Ak! altfor Mange ville snart erfare Sandheden af disse Ord, og *oplofte deres Øine i Pinen*, idet de have nydt deres Gode i dette Liv, medens saare Mange, som lide Hunger, Kulde og Savn her, upaaagtede, ja, foragtede af deres rige og mægtige Medborgere, ville glæde sig i hans Smiil og Naadesbeviisninger, som sagde: „*Salige ere de Fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres.*" Aanden og Indholdet af Evangeliet staaer i afgjort Modsætning til Kjærlighed til Rigdom. Vi læse, at Een kom til vor Frelser ved en vis Leilighed og spurgte, hvad han skulde gjøre for at kunne arve det evige Liv. Jesus paaminde ham om Budene. Da sagde han: „*Alt dette haver jeg holdt fra min Ungdom.*" Jesus sagde: „*Een Ting fattes Dig endnu; gak bort, sælg hvad Du haver, og giv de Fattige det, saa skal Du have et Liggendefæ i Himmelen; og kom, tag Korset, og følg mig. Men han blev ilde tilfreds over den Tale, og gik bedrövet bort, thi han havde meget Gods.*" Jesus sagde: „*Hvor vanskelig skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige. Det er lettere for en Kameel at gaae igjennem et Naaleøie, end det er for en Riig at komme ind i Guds Rige.*"

Vi kunde anføre mange flere Skriftsteder for at vise, at Evangeliets Aand er aldeles uforenelig med Kjærligheden til denne Verdens Rigdom, men de anførte ere tilstrækkelige. Vi have anført Nok for at vise, at i det Hjerte, hvor Christi Aand boer, der er intet Rum for Egennytte eller Gjerrighed, men ligesom *han* stedse søgte Leilighed til at formilde Menneskenes Elendighed og Lidelser og at tjene de Fattige og de af den ugudelige Verden Foragtede, ville *de*, som ere de lykkelige Modtagere af hans Aand og Naade, vise det ved de-

res Gjerninger, og ville nyde af den reneste himmelske Glæde, som de Dødelige hernede kunne føle, ved at adsprede Sorgens Skyer og Kummerens Skygger, som omgive mangen en trøstesløs Enkes og den Faderløses Hjem, ved gavmildt at afhjælpe deres Fornødenheder og fremlokke Haabets og Taknemmelighedens Smiil ved at bortjage deres Bedrøvelse. O! hvilken en lyksalig Gave er ikke deres — en Forsmag af Himmelens behagelige Glæder! De begynde at fatte Sandheden af den Yttring: „*Det er saligere at give end at modtage.*" De erfare en Glæde, som er usigelig, og som er fremmed for den Gjerrige. For dem opstiger om Morgenen og Aftenen de ydmyge Fattiges Bønner, ligesom Taksigelsens Røgoffer til Himmelen; og Engle glæde sig over og forkynde Fred for Velgjørernes Sjæle! Og *de* skulle sandeligen forstaae Sandheden af Christi Ord: „*Søger først Guds Rige* osv." thi eftersom de have seiret over Egennytten, og have viist deres Tro ved deres Gjerninger, og levet i Udøvelsen af en reen og ubesmittet Religion, som er „*at besøge Enkerne og de Faderløse i deres Trængsler*, osv." skulle alle Ting tillægges dem; thi Gud vil ikke tillade, at de skulle mangle Midler til at gjøre godt og virke Retfærdighed, dersom de ere troe i deres Kald, og forstaae at *bruge de Ting, som ere i Verden og ikke misbruge dem.*

Sandhed har Apostelen sagt, *at*, medens Menneskene tragtede efter Penge, *fore de vild fra Troen, og gjennemstunge sig selv med mange Smerter.* Hvilket sørgeligt Skuespil fremstiller ikke Verden med Hensyn til Troen, som her omtales.

Iblandt de Hundreder af Classer eller Partier af de saakaldte Christne med deres fastsatte Troesartikler og Formularer, enhver af dem raabende: „Dette er Veien, vandre paa den," søge vi forgjeves efter den Tro, som eengang leveredes de Hellige.

Forgjeves forske vi efter den kraftige Aand, som aabenbaredes hos de første Christne til Guds Forherligelse og de Ulykkeliges Velsignelse; hvilken Kraft bragte de Lamme og Værkbrudne til at springe af Glæde, de Døve til at høre, de Blinde til at see, de Spedalske til at vorde rensede osv. Saadanne Kraftesyttringer af Aanden findes ikke iblandt de christelige Sekter og Partier, enhver af dem har „*Gudfrygtigheds Skin* (en Gudsdyrkelsesform), men de „*fornegte dens Kraft*;" og medens de paastaae at troe den hellige Skrift, forkaste de den praktiske Udøvelse af dens Lærdom, og foragte Alle, som annamme den.

Præsterne tage fat paa deres Profession paa samme Maade, som Juristerne, Lægerne, Kjøbmændene og Haandværkerne paa deres, alene for Levebrødets Skyld. En ung Mand, som skal vælge Levevei, anseer en Geistligs Liv at være sammenligningsviis mageligt og særdeles indbringende, og siger derfor, at han har Lyst at studere til Præst. Han tilbringer et Antal Aar ved et Universitet for at fuldende sit theologiske Studium, og iføre sig den fulde Rustning til at forsvare den Sekts Lærdomme, han har hengivet sig til, og erhverve stor Færdighed i at forvende Skriften og berøve den sin Tydelighed og vise, at

hans Troeslære er fortrinsviis Sandheden.

Maalestokken at vurdere dem efter er deres Kløgt og Snildhed og Skjønheden af deres Tale; thi de have, ligesom alle andre Salgsvarer, deres Værdi, og gaae sædvanligen til den høieste Byder. Een Ting er i Særdeleshed værd at lægge Mærke til, at de søge altid den Plads eller Stilling, som indbringer den høieste Betaling; og saa sige de, at de ere kaldede af Gud. Hvilken Gud? Mon ikke *Penge* er deres Gud.

Hvilken Forskjel er det ikke imellem Nutidens Præster og Herrens Tjenere, som levede og prædikede Christi Lære i det første Aarhundrede; de baade arbeidede og lede Forhaanelse, Baand, Fængsling, Slag, Skibbrud, Hunger og Tørst, Faste, Kulde og Nøgenhed! Saadan var Belønningen for Evangeliets Prædikanter fordum, og den samme Aarsag vil ogsaa frembringe den samme Virkning i vor Tid. *„De, som ville leve gudeligen i Christo Jesu, skulle lide Forfølgelse.“* Vee os, naar Verden taler vel om os, da kunne vi vide med Vished, at vi have Aarsag til at omvende os. De christne Sekter ere i Sandhed „farne vild fra Troen,“ formedelst deres Begjerlighed!

Naar vi betragte Samfundet omkring os, og see den Forskjellighed i Kaar, som findes overalt, den Yderlighed af Luxus og Rigdom, forenet med Mageligbed og Dovenskab paa den ene Side, og Fattigdommen, Elendigheden og Nedværdigelsen, som ledsager den med sine Hænder Arbeidende paa den anden, opstaaer uvilkaarligt det Spørgsmaal: Skabte Gud Menneskene lige og skjenkede dem de samme naturlige Rettigheder? hvilket maa besvares bekræftende, thi *„han har gjort alle Nationer af eet Blod.“* Han er vore Aanders Fader, og Menneskeslægten et almindeligt Brodersamfund.

Hvad er da Aarsagen til denne Forskjellighed i Kaar? Apostelens Ord vil besvare dette Spørgsmaal: *„Pengebegjerlighed er Roden til alt Ondt.“*

Hvad er det, som forhærder Hjertet paa den forvovne og sorgløse Røver imod ethvert Indtryk af Menneskelighed, da han griber sit skjælvende Offer og berøver det Livet med kold Ligegyldighed? *Pengebegjerlighed!*

Hvad er det, som styrker Haanden paa Midnattens Morder, og byder ham at føre det dødelige Stød, da han staaer med opløftet Dolk over sit sovende Offer? *Pengebegjerlighed!*

Hvad er det, som har befolket vore Arrester og Fængsler med Tusinder af hjælpeløse, haabløse, fortvivlede og dybt sunkne Væsener? *Pengebegjerlighed!*

Hvad er det, som umiddelbart og middelbart har tilveiebragt den sørgelige Tilstand af offentlig Krænkelse af Dyd og Kydskhed, som i en saa foruroligende Grad hersker i alle saakaldte christne Lande? *Pengebegjerlighed!*

Vi kunne i Sandhed neppe kalde til Minde noget almindeligt Onde, som ikke kan med Rette tilskrives Pengebegjerlighed enten directe eller indirecte; medens der paa den anden Side gives intet godt, stort, velgjørende og forædlende Princip, som er kommet til vor Kundskab, uden det indeholdes i Christi Evangelium.

Er det saa underligt, naar man seer, at Kjærlighed til Rigdom er i dens Natnr og Indflydelse saa

aldeles modsat Evangeliet og Christi Lærdomme, at saa faa Rige i forrige Tider annammede eller nu for Tiden annamme Sandheden? Sandelig, nei! Vi skulde ikke vente det, thi „ikke mange Vise efter Kjødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme ere kaldte; men hvad der er daarligt for Verden, haver Gud udvalgt, for at beskæmme de Vise osv.“ 1 Cor. 1, 26. 27.

Evangeliet er særdeles skikket for de Fattige i alle Tidsaldere. Da Johannes, som var kastet i Fængsel, hørte om Christi Gjerninger, sendte han to af sine Disciple for at spørge Jesus, om han var den, som skulde komme. Han svarede: *„Gaaer hen og forkynder Johannes de Ting, som I høre og see.“* Og iblandt andre Ting, der anførtes som Beviis for Johannes, var dette, at *„Evangeliet prædikedes for de Fattige.“*

Atter læse vi, at „de Fattige hørte ham med Glæde.“

De Fattige og Undertrykte gjaldt især hans hellige Mission. „Herrens Aand er over mig, derfor salvede han mig; *han haver sendt mig at kundgjøre Evangeliet for de Fattige,* at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, at forkynde de Fangne, at de skulle løslades, og at de Blinde skulle faae Syn, at sætte de Plagede i Frihed.“ Luc. 4, 18.

Hvilken Sjælefryd, hvilken himmelsk Trøst meddeler ikke Evangeliet den ydmyge Fattige. De ere istand til med Troens Øie at skue fremad til den Tid, da Retfærdighedens Krone er forjættet af Herren, den retfærdige Dommer, til alle dem, som elske hans Aabenbarelse. Opløfter Eders Hoved og glæder Eder af Hjertet, I trofaste Fattige, som leve i Lydighed til Guds Love, og omendskjøndt man peger Fingre ad Eder med Foragt og Forhaanelse, ja, hvad endnu mere er, de rige og undertrykkende Herrer jage Eder ud af Tjeneste og Arbeide, fordi I have paataget Eder Jesu Navn, erindrer, at Herren bekymrer sig om Eder! Erindrer vor Mesters Ord: „Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og fryder Eder, *thi Eders Løn skal være megen i Himlene!*

Til de Rige sige vi: Opvaagner fra Eders Slummer! River Eder ud fra Eders søvnige Døsagtighed, og agter paa Tidernes Tegn!

See en fortørnet Guds Straffedomme, som nærme sig, ja som ere for Eders Døre! Omvender Eder! Omvender Eder! og forhærdet ikke længere Eders Hjerter, og siger ikke: „Herren tøver med at komme!“

Bryd Pengebegjerlighedens Lænker, hvormed I ere bundne! River Skællene fra Eders Øine, som næsten ere tillukkede formedelst *„Rigdoms Forførelse!*

Omvender Eder og lader Eder døbe til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig Aands Gave!

Meddeler gavmildt af Eder Formue til de Fattige, og I skulle have Liggendefæ i Himmelen!

Indhold.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haigh.
Trykt hos F. E. Bording.